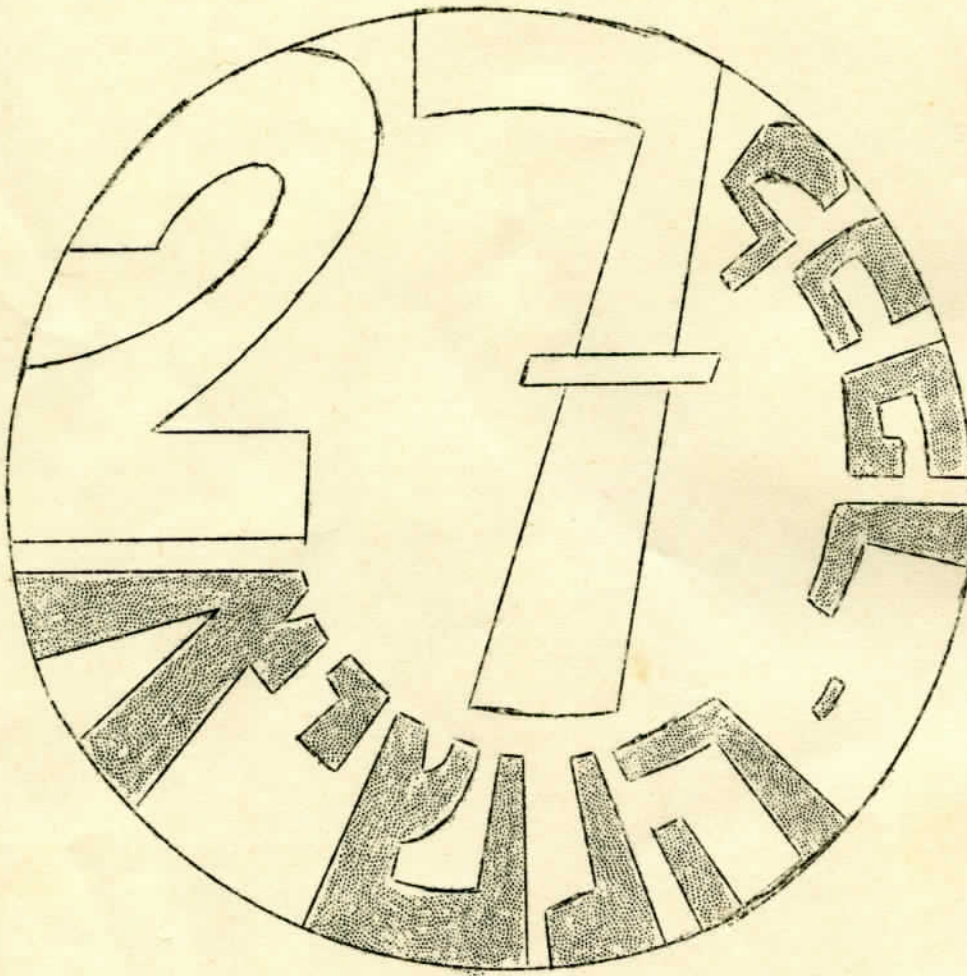

דברי הכפר

לכולנו

דברי הכפר
מס' 414
כפר הנשיא
4.7.75
כה' בחמוז חסל"ה

יום הולדת שמח

בליל שבת, 4.7.75, בשעה 21:30

בחדר האוכל

מידור חי של התוכנית

"שרתי לך..."

כולם מוזמנים!

מזל טוב!

ימי הולדת

7/7 ימי שוורצמן

8/7 יוחם עמית

9/7 גד ירדן

10/7 אסנת מרקוסון

11/7 אלון פרימוס

12/7 יהודה עדר

11/7 ג'סון פרלסון

12/7 פרנק ווטרמן

ימי נישואין

7/7 ג'ין וווילי פנקוס

8/7 ויטה וראובן מנדז'יקורסקי

12/7 בקי ואריק ארנברג

13/7 אנט וחיים מעיין

מודעה מסידור העבודה

עדיין אנו זקוקים למלווים נושאי
נשק לטיולים ולפעולות קיץ של בית
הספר ושל חברה הילדים, בחודש יולי
ובמחצית הראשונה של חודש אוגוסט.

המעוניינים מתבקשים לפנות לברוך
לאינפורמציה נוספת.

בליל שבת הוקסמנו על ידי ילדי בית הספר
המקומי, אשר הציגו את "הנסיך הקטן"
במשחק ובמחול. ההצגה הועלתה על ידי
שרי וצ'ונג העובדים וריכזו את כל הגילאים
יחד. לפי המסורת, הציגה הכיתה הבוגרת
הצגה באנגלית במבחר עשיר של מבטאים,
ויש לברך הן את הילדים והן את עדנה
הבמאית על משחק מעולה. באותה הזדמנות
נפרדנו חגיגית מילדי חוהית, אשר עוברים
לבית ספר עמק החולה בשנה הבאה.

בשבוע שעבר החקיינו בירושלים הכנס הבין-
לאומי העשירי לגרונטולוגיה (תורת
הזיקנה) - נושא אשר מעסיק יותר ויותר
אנשים מכל דרכי החיים ובכל הארצות.
נציגינו היו מיכל, פיליס ק', פיליס ל',
בקי, ג'ו ושריטה, אשר השתתפו בהרצאות,
כל אחד לפי טיב ההתעניינות שלו. נביא
רשמים מהכנס בגליונות הבאים.

מורה חדשה לעבודת הופיעה אצלנו - אסתר
בלאק (אמה של גילה מדר) מלמדת את שירה,
וכנראה הסילוב מוצלח מאד ונושא פרי.
ישר כח!

ועוד על מורים: בשבוע מורים, שהודפס
לפני שבוע, נשכח מסום מה שמה של רחל
אשר ממשיכה את עבודתה כאן עם ילדי
בית הספר המקומי. האוראים לדו"ה
מתנצלים על השעות.

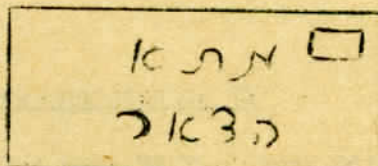
עדנה ומקס מטיימים את הקריירות בכפר
הנשיא ויעבדו במסגרת מלאה בקולונייה שלנו
בצפון. אנו מודים להניהם על העבודה
המוצלחת שהשקיעו בילדינו במשך השנים,
ומקווים לראותם שוב בצוות ההוראה של
ב"ס המקומי. מקס יוחלף על ידי יואב
ואלידה, והילרי א' תחליף את עדנה.

דב מכר שש חמונות גדולות לאחוד
הקבוצות והקבוצים, וקבל מהם מכתב תודה
ועודד. כה לחי.

דרך צלחה ובלוי נעים לצביקה, לאיריין
ולנוקי, לפיליס ולדב ולכל הילדים
הנוסעים לחופש בחו"ל. בלוי נעים!

26.6.75

לא בג'ונגל, אבל בלונדון !!!!

לכולם בבית שלום !

ועדת-בנים, ועדת-קשר מה אני - כלב? אז מה אם אני בחו"ל ומבלה?
לא, אני לא מקטרת, אבל פשוט נורא מחגעגעת. ונורא נורא רוצה לדעת מה קורה בבית,
אני יודעת כשנמצאים בבית הכל נראה משעמם. ומובן מאליו. אבל פה הכל פתאום מקבל
משמעות מיוחדת. אני קוראת את "דברי הכפר" והלב מתפוצץ - אנשים מחתתנים, נולדים
ילדים, מסיבות נאירועים, ובכלל החיים בטפר הצה"א ניראים מכאן כמו גן עדן עלי
אדמות, ובמיוחד עכשיו כשקיץ, ומי כמונו יודע שאין כמו הקיץ בקיבוץ אז
בבקשה כתבו משהו (כיתת עשור ????)

השבוע חזרתי מטיוול מקסים בסקנדינביה - דרך בלגיה, הולנד, גרמניה, שבדיה,
דנמרק, נורבגיה, לפלנד ופינלנד. בחקופה מיוחדת זאת של השנה, אין הרבה גשם, אבל
השלג עדין לא נמס, במיוחד בלפלנד מעבר לקו הקוטב הצפוני. הכל כל כך יפה - מים
בכל מקום, והם כחולים, כחולים. הרים וגבעות מכוסים בירוק, והשלג למעלה נוצץ בשמש,
ושלווה שאין כמותה בכל. עכשיו כשאני כותבת אני מרגישה תיסכול נוראי על שאין
ביכולתי לתאר את המראות, אבל אין טוב יותר מאשר לראות אותם בעיניים.

לפני שבאתי לכאן, הזהירו אותי אנשים מאנטישמיות, חשבתי - סוף סוף אוכל להבין
מה פירוש להיות יהודי בגולה - אבל לא, הגעתי ומצאתי שאיני יהודי בגולה אלא
ישראלית בגולה - ובמיוחד הרגשתי כך בטיוול שעברתי.

בקופנהגן - הגעתי בזמן "חגיגת הבירה", מאורע יוצא מן הכלל, אנשים מתאספים
בערב במין "בית בירה" - אולם גדול בסיגנון כפרי. ספסלים כבדים מעץ - שולחנות
ארוכים לכל אורך האולם, כולם מחויבים, בדרך כלל אנשים שונים מכירים אחד את השני,
יושבים, שרים, רוקדים ושותים המון המון בירה. ובמשך הערב כמובן מכירים חברים
חדשים. הגעתי למקום עם כמה חבר'ה, ומשום שהיינו הזרים היחידים באותו ערב, הכריזו
עלינו "כאורחי-כבוד". כשהאולם היה מלא, הודיע המנחה לכל האנשים באולם שיש הערב
אורחים, מאוסטרליה - ניו זילנד - דרום אפריקה - ושכח משום מה שאני מישראל - אז
אני לא ויתרתי. קמתי ואמרתי שאני מישראל - וברוב חמימותי חשבתי שבכך ייגמר ענין,
אבל לא - הקהל התחיל למחוא כפיים ולצעוק בשפה שכמובן לא הייתה מובנת לי. הת-
ישבתי לחומי, כשלקראתי באים שני דגים גבוהי קומה ומנסים להסביר לי שעלי לעלות
לבמה. הם כמובן נתקלים בקשיים מסויימים היות ולא הבנתי אותם. בנתיים מסבירים לי
באנגלית שבורה שהם רוצים לשמוע על ישראל, אז אני עולה לבמה, הלחיים בוערות
מבושה, אבל אני מרגישה שזה כדאי, המנחה שואל שאלות על ישראל ואני עונה ובמיוחד
רוצים לדעת על הקיבוץ - אז בכלל כבר אי אפשר לעצור אותי ואני מתלהבת ומזמינה את
כולם לבוא לבקר - וכמה שישראל יפה, והקיבוץ - ואיזה גאווה בלב - חשבתי שהלב
יתפוצץ מרוב עומס. השיא היה כשכל הקהל בליווי התזמורת התחילו לשיר "הבה נגילה"
עמדת עם דמעות בעיניים - והייתי כל כך מאושרת.

אנשים בכל מקום מופלאים כשאני אומרת שאני מישראל - וכולם כל כך רוצים לדעת,
לשמוע כל מה שאפשר לספר על המקום. ואני מרגישה שמשיחה לשיחה האהבה שלי לארץ
ולקיבוץ גודלת ומקבלת משמעות יותר ויותר עמוקה.

יש גם הרבה אנשים שמאמינים שישראל איננה דבר חיובי במיוחד, ורובם אנשים עם
לב קשה - עם החלטה נחושה, אנשים שאפילו לא מעוניינים לשמוע דעות אחרות. הידע
 שלהם על ישראל בדרך כלל מסולף, ונשמע כמו אוסף של מאמרים מעיתונים אנטי-ישראליים.

קראתי את הכתבה של שלופה בדברי הכפר, על בן משק ויחסו לקיבוץ - היום אני
מרגישה שנפל בחלקי אושר מאין כמותו, שנולדתי בקיבוץ ושאני אוהבת את הקיבוץ.

אני חושבת שעובדה זאת נותנת לשנת-החופש טעם ביוחד, ומשמעות. ובנתיים לכל אילה שמחתנים (ואינם עושים טעות) - מזל טוב, והמון המון אושר.

ד"ש לכולם -

להתראות - עפרה.

המשך מאמרה של לילה

פני הנוף האנושי של סגל ההוראה השתנו מקצה אל קצה: כיום רוב מורי הציור הם צעירים ודינאמיים ופתוחים לשיטות מודרניות ואילו בזמני כחלמידה היו המורים מבוגרים מאד ושמרנים. שוני בולט לעומת הקיים אצלנו היה בזה שהרבה גברים מלמדים אמנות וציור.

לילה

(ההמשך בשבוע הבא)

[illegible]

חדשות מ"ה'ל' פולגוט"

ביתן כפר הנטיא ביריד אמנויות ומלאכה

ב - 21 בספטמבר יתקיים ב"היי פארנט" - הקהילה התאומה שלנו - יריד שנתי, והזמנו להשתתף בו, במבצע היכרות ביננו.

כל האמנים והחברים אשר עוסקים במלאכות יד השונוה, מתבקשים להקשר עם אלזה לקבל פרטים נוספים, ולהכין חומר ליריד. המסלוח צריך לצאת מכאן לא יאוחר מתחילת אוגוסט. מדובר בציור, צילום, פיסול, רקמה, בטיק, קרמיקה, חכשיטים, עבודות עץ ועוד, צורפות וכו' וכו'. כמו כן, בראשיתנו להתחיל בהתכתבות רבתית. אנו מעונינים שחברים מכל הגילים - הורים, חברים, חיילים, נערים, נערות וילדי בית הספר - יקחו חלק במבצע זה, ויספרו על עצמם, על עבודתם ועל חיינו פה במשק בכלל. את הכתובות אפשר להשיג במזכירות.

בקר - השלמות באנגליה

למרות שעבר כחודש ימים מאז חזרתי, עדיין קשה לי להעריך ולהעמיד בפרופורציה נכונה כל מה שראיתי. אני בטוחה אבל שאוכל ליהם בחטח ההוראה לפחות חלק מן הדברים שראיתי במוסדות להשכלה אמנותית ובבתי ספר השונים. כוון יעברו 20 שנה מאז יכולתי לבקר באופן אנטנסיבי במוזאונים, היה זה מין "הלם תרבותי" יחף אותי כשקרתי במקומות כמו הטייט גלרי, ויקטוריה ואלברט, הגלריה הלאומית וכו'.

נסיח לנצל כל רגע פנוי לספג מן האווירה המיוחדת וכתוצאה יצאתי עם סחרחורת אמנותית. המוזאונים היו מלאים בחיירים רבים והתקבל הרושם שהגרמנים והיפנים דחקו את רגליהם של האמריקאים מן המקומות האלה.

מרדכי הברייטש קאונסיל בלונדון סדרו לי מפגש עם המפקח על מורי הציור בשטח ענק בבירה האנגלית והוא קבע לי סדרת בקורים, בעיקר בבתי ספר כוללניים (comprehensive) משרדו שמש מרכז מיוחד שבו נערכו עורי ערב למורים לאמנות מכל אזורי לונדון. כאן נתקלתי בשיטות חדשות, רעיונות חדשים ונהיית מתעוררת ציורים ועבודות מלאכה של ילדים מכל גילאי בה"ס.

בקורי התחלק לשני חלקים: חלק אחד בלונדון וחלק שני במנצ'סטר. במנצ'סטר חזרתי לאותו מוסד בו למדתי אמנות וגרפיקה לפני הרבה שנים. במוסד - המכללה לאמנות של מנצ'סטר - מצאתי מאחד ממורי לי עבר הפך למנהל, והוא זכר אותי וכבד אותי בארוחת צהריים מיוחדת עם חלק מן הסגל, ודאג להראות לי את כל מחלקות המכללה. המכללה גדלה עם השנים, רבו מספר המחלקות ובמיוחד הרשימו אותי המחלקות לעצוב אופנת נשים, להדפסת משי ולבטיק ורקמה יצירתית. המחלקה לגרפיקה בו למדתי אז, הוא כיום הרבה יותר מציאותית ופוחחת אופקים רחבים בפני התלמידים. דוגמה אחת אולי חדגים את מידת הדאגה לפרטים: קיימת חממה של פרחים וצמחים המיועדת לסטודנטים הלומדים עצוב בדים לסקסטיל.

בקרתי בבתי ספר כוללניים שמוריהם טענו עליהם שהם גדלו יתר על המידה והם, המורים, לא מסוגלים להתמודד עם מאות של ילדים. שמתי לב שהסביבה מפיעה הרבה במחשבות הילדים ועובדה זאת מצאה בסויה בבית ספר באזור תעשייתי שבו ציורי הילדים רובם התיחסו לבתי חרושת ורחובות הכרך. בית ספר זה הוא כמו נווה מדבר בתוך שממה תעשייתית: האמצעים והחנאים למורים ולילדים הם יוצאים מן הכלל. לא חסכו השקעת כספים. המחלקה לאמנויות בנוייה על בסיס ה"תוכנית הפתוחה" - יש אולם אחד גדול ובחוכו יחלקו להדפסה, קרמיקה, ציור ובטיק להמפריד ביניהן רק מחיצות ניידות. ניתן בשיטה זו לתאם פעולות לפעמים, והיא מאפשרת לילדים הזדמנות לראות מה עושים חברים בחוגים אחרים. אין מרחק רב בין הקומפלקס הזה לבין הנגריה וחדרי המלאכה, ואולי יש ללמוד הן מן השיטה והן מרכז המחלקות בקרבת מקום.

בבית ספר מרשימה ומפתיעה העובדה שקיימים עוורים מחוץ למסגרת בה"ס הרגיל הניתנים בשבת (שלנו) בבוקר. עוורים ניתנים בהתנדבות ע"י מורה בעל התלהבות בלתי מוגבלת לקחת גילים בין 9 - 18. כולם, על אף הפחויים של השלווייזיה ויום המנוחה מלמודים עבדו בחמרים טובים ובהתרכזות מופתית. הגדולים עבדו בצבעי שמן והקטנים בעפרונות שמן, ואותו מורה נצח על הפעולות בלי קושי.

כל סטודנט מתחיל ואל אח עצמו בתחילת לימודיו: To B. A. or not to B. A.? (בוגר קיבוץ). לקיבוצניק השאלה קצת יותר מסובכת, היות ויש לו כבר את התואר B. K. (בוגר קיבוץ). ובכן לכל מי עדיין לא יודע את הסיפור ועוד שואל אותי במסך מה אני עושה, מה אני לומדת, "כבר שלוש שנים?", ומה תכניותי לעתיד, אנסה לספר את כל אשר היה (זה במקום הסייף יחבתי להקליט עליו תשובות מוכנות).

כל שלושת השנים למדתי עבודה סוציאלית באוניברסיטה העברית בירושלים. "עבודה סוציאלית" היא חוג יחסית לא כל-כך רציני לעומת "מדע הדשא" למשל, "מדעי הקפטריה" וה"חוג למריולוגיה" (אליו נרשמו סטודנטיות רבות).

קשה להסביר בדיוק מהיא עבודה סוציאלית (ע"ס בקיצור), ומה למדתי. בכל אופן, אנסה.

בשנה הראשונה הלמודים היו תאורטיים, ונכללו בהם כל מיני מבואות ממדעי החברה, כמו פסיכולוגיה, סוציולוגיה, רוחה חברתית, מדעי המדינה, כלכלה, סטטיסטיקה, חוק ומשפט וכו'. בשנה ב' התמקדנו בנושאים שיותר קשורים ספציפית לע"ס וכן עבדנו יומיים בשבוע בהכשרה מעשית בשדה. אני אישית עבדתי עם שתי נערות מהיחידה לנערה במצוקה, ובעיותיהן היו בריחה מהבית, יתכן שעשו נסיון לעסוק בנוח וכן שימוש בסמים. כן עבדתי עם קבוצת נערות בגילים 15-16 מחכונה בעייתית, כמטרת עבודתי עמן הייתה למנוע הדרדרות, עזיבת לימודים ואולי "יציאה לרחוב".

בשנה ג' נמחקו הלמודים התאורטיים בנוסף ל-3 ימי הכשרה מעשית בשבוע. בחרתי בשטח הע"ס הפסיכיאטרי, ועבדתי במעון פסיכיאטרי, שהוא מעין "מחיצת הדרך הביחה" - ומטרתו שיקום אנשים ילדים בדרכם מבתי-חולים לביתם או מניעת אשפוזם בבתי-חולים. היו לי 4 מקומים של חולי נפש סכיזופרניים וכן הקמתי קבוצת שירה (הדרכה ניתן לספר מיומנויות חברתיות) (מי שמחמצא בשטח של חולי נפש כרוניים יודע כי אחת הבעיות המרכזיות ילדים היא בידוד חברתי וחוסר מיומנות חברתית מספיקות על-מנת ליצור קשר עם החברה).

רבים שאלו אותי: "כיצד טיפלת, מה היה תפקידך? האם רכשתי את היכולת לטפל בדרך מסוימת?" (התשובה היא: א) הייתה לי מדריכה צמודה כל זמן ההכשרה המעשית, שליוותה אותי בכל תהליכי הטיפול. ב) כיום אני מרגישה שיש לי מספיק ידע, נסיון ובסחון לעבוד כעובדת סוציאלית, אך כמובן שרצוני כי תהיה לי מדריכה (אומרים כי ע"ס נחשבת עדיין כסמי-פרופסיה לעומת הרפואה, והיא פרופסיה, ולכן מרבית העובדים המתחילים עדיין מרגישים כי צריכים הדרכה - שאלו את אירית ותאמר לכם. גם המדריכה שלי הייתה מקבלת הדרכה מעובדת סוציאלית ותיקה יותר). ג) למדתי כי טיפול הוא מושג רב-גווני. ניתן לערוך שיחות, לסדר סידורים במוסדות, ליצור קשר עם המשפחה, לחקור לעומק הבעיה עם המטופל או רק לחמוך בו, לטפל בו בעקיפין דרך מציאת כוחות בקהילה בה הוא חי או דבר פשוט כמו לוויית קליינט לחנות או למסדר כאשר הוא עצמו אינו יודע כיצד עושים זאת.

אם אני רוצה לסכם בקיצור מה מיוחד את הע"ס מהסוציולוגיה והפסיכולוגיה, הרי זה כנראה נסיונה לעזור לאדם מנקודת הסתכלות על האדם (או על בעיותיו) במכלול שלם, המכיל את דינאמיקה האישיות שלו, משפחתו, סביבתו, קהילתו והמדינה בה הוא חי, ולא להתחסס לצד אחד שבו בלבד. כמובן שיש שטחי התמחות בע"ס, אך רצוי לדעתי שכל עובד יידע מתי יח צורך לדבר על בעיות אישיות עם הקליינט ומתי צריך לפעול לשינוי המבנה הארגוני-קהילתי.

בנוסף ללימודים הצבתי לעצמי מטרה נוספת והיא נסיון לקיים את עצמי מבחינת שכר לימוד, כלכלה ומגורים. עלי לציין כי חוץ משלושת ההדסים האחרונים ללימודי מימנתי כמעט את כל הסעיפים.

בשנה א' (כאשר שכר הלימוד היה נמוך יחסית ויוקר המחיה היה זה שלפני הפיחות) עבדתי כמזכירה בלשכה לסטטיסטיקה ולאחר מכן במשרד העבודה בלשכה לתעסוקת אקדמאים. נסיונות אלה היו מרתקים למדי, היות ואיפשרו מבט לחוץ עולם פקיד הממשלה: הכרטיסיות שצריך להחתים עם כניסה ויציאה מהעבודה, לראות כאלה ששעת החה שלהם נמשכת זמן רב יותר משעות עבודתם, ללמוד רכילות על חברותי בעבודה מפי חברותי לעבודה וכהנה וכהנה, אך גם להוכיח כי יש עדיין עובדים המנסים ככל יכולתם לשרת קהל.

בסוף שנה א' קיבלתי עבודה (לאחר שניגשתי למרכז) בתור מדריכה של סטודנטים מחו"ל שבאו לאוניברסיטה לאולפן הקיץ. גרתי עמם במעונות הסטודנטים, חדרי היה פתוח בכל עת לביקורם, הייתי מסתובבת בחדריהם ומדברת עמם ומאחרת סטודנטים בעיתיים, מארגנת ערבים חברתיים ויוצאת עמם לטיולים המאורגנים. בשנה ב' עבדתי כמדריכה לכלל אוכלוסיית הסטודנטים שגרו ב-4 בניני המעונות שעליהם הייתי אחראית. המטכרת הייתה לא רעה ואף ניתן לי חדר חינוך כחלק מהעבודה.

בחילת שנה ג' עליתי בדרגה ומונית כרכזת של 7 מדריכים שעבדו בגוש בנינים בהר הצופים. עקב לחץ של לימודים והכשרה מעשית, נאלצתי להפסיק עבודה זו ולהפוך לסטודנטית חופשית מן המניין - גם בתקציבי הנהלת חשבונות של המשק.

זה לא היה הדבר הקל ביותר לעבוד וגם ללמוד, אך זה אפשרי. אני מוכרחה לציין כי מרבית הסטודנטים שפגשתי עובדים במשך לימודיהם ומנסים לשאת עם הוריהם את העול הכספי של הלימודים (חוץ מסטודנטים למדעי הטבע שם העול הלימודי קשה יותר) - חלקם במשרה מלאה וחלקם בחצאי משרות.

עוד אוסיף כי זה ממש נהדר לא לעבוד כרגע ורק ללמוד (אני מקווה שגורדון לא מתהפך בקברו).

בשנה א' וטרימסטר ראשון של שנה ב' נבחרתי לוועד הכיתה שלנו וכן השתתפתי במועצת התלמידים של ביה"ס לע"ס. אינני חושבת שחרמתי הרבה דרך פעילות זו, ואף בקשתי שלא להבחר עוד. הפעם עקב העומס הרב שהרגשתי שחל עלי.

ומה בקשר לפעילות חברתית של סטודנטים? להפתעתי, בשנתון שלי למדו הרבה נהדרים. היינו מלוכדים כמו בתנועת נוער, יצרנו המון חברויות וערכנו מסיבות משותפות ומוצלחות שלא נערכו באף שנתון לפנינו. במסגרת המגורים במעונות, היתה לי הזדמנות להכיר סטודנטים רבים. עד היום קצת קשה לסטודנט ממוצע להסתובב

חשוב מכל להזכיר כי רק לגור בירושלים זו כבר חוויה בפני עצמה. קשה להסביר בדיוק למה, אך נדמה לי שיש אווירה מיוחדת האופפת עיר זו ונותנת לה ייחודיות מבין יתר המקומות בארץ. אני כיום מרגישה כי ירושלים היא בית שני שלי ולפעמים לאחר חופשה ארוכה במשך אני שמחה ונרגשת לחזור לנוף, לבנינים, למקומות המוכרים ולחברה.

כעת נשאר לי חודש ימים על-מנת לסיים לכתוב כ-5 עבודות שאני צריכה להגיש
ובמבחן אחד. אם אעבור את כל אלה בשלום הרי שאני סיימתי את חוק לימודי. לפני
שאני אתחיל לעבוד אני נוסעת להתאורר באירופה, (משה הודיע לי כי הגיע חורי מטעם
ועדת הבנים) ואח"כ אני מאד מקווה לחזור לקיבוץ ולמצוא חילוב בין החיים בקיבוץ
וחיי המקצועיים כעובדת סוציאלית.

אני מודה לכל אותם החברים שדחפו אותי, יצא לי, תמכו בי, התענינו בי, הסכימו בצורה ליברלית לכל חכניותי ונתנו לי להרגיש כי אכן רוצים בטובתי ולא נתנו לי ליכוח כי הקיבוץ הוא בית שמחכה לי בכל עת.

צ י ל ה

§§§

לילדי בית הספר המקומי

לילדי הכיתות א' ב' ג' ד' ה' ו-ז: רציחי להודות לכם כולכם, לערב נעים והגשמת לנו ביום ששי מעבר. אני נהניתי מאד והיה לי רושם שגם יתר החברים נהנו כמוני.

תודה רבה רבה,

בח-דב

§§§

מודעה מצוות בית הכפר המקומי

ילדים אשר מתארחים אצל ילדינו בבה"ס המקומי יאכלו את כל הארוחות שלהם בחדר האוכל.

!! !! !! !! !! !! !! !! !! !! !!

זוג צעיר (בנפס) מחפש עוד 2 זוגות להשתתף בחופש על גלגלים וחתת הכוכבים בדרום הרחוק. התאריך: 29.9.75. המעוניינים יפנו למשפחת מיכאל כהן.

הפעם היו אלה עורכות עלונינו.
בפעם הבאה אולי יזמינו קוסמטיקאיות, או מרכזות מחסן - לא חשוב בעצם - העיקר שיבואו הרבה חברות קיבוץ - וותיקות וצעירות, עולות חדשות ובנות הדור השני, או השלישי - פעילות ולא כל כך פעילות - לא משנה, רק שיבואו, שיסמכו ויראו ויתרשמו - ויספרו בבית. ואולי - גם יתחילו בעצמן לפעול!

מחפזים דרך.

איזו דרך? לאן? על מה מדובר פה? העניין פשוט מאד, לפי דעתי, ולא נחוצים הרבה מלים בכלל על מנת להסביר מה רצו מאחורינו נשי מועצת הפועלות בכנס חברות הקיבוצים, שנערך בבנין הועד הפועל לפני שבועיים.

משתדלים לפתוח את עיני האישה שלפי דעתן גרה על מין אי שלו ובווד ומבודד, בשם קיבוץ. מתפתח את עיניה ונראה מה קורה מסביב, "בחוף", בעיר הקרובה, בעיירת הפיתוח הסמוכה, בכפרים הנדחים ובמושבות הלא-מפותחות. שחשמע על "ישראל השנייה" ועל הפער החברתי. שתתחיל לחשוב על הבעיות השונות כל-כך מאלה שרגילים אנחנו לדאג לפתרונן בקיבוץ!

הנשים ממועצת הפועלות (מאותה הסתדרות שכולנו שייכות לה) שביין פעילותיה יש גם חברות קיבוץ מעטות, חושבות שיש לנו הרבה מה לחרום והאנו לא עושות מספיק, אם בכלל, למען קידום המדינה שלנו.

לקחו אותנו ללב לבנה של שכונת התקווה והראו לנו מעון ילדים גדול ל-140 ילדים בגילים 2-4, בבית ישן, שבו עובדות מספר נשים כשרוניות ומסורות זה שנים רבות. בחוף בית זה אפשר היה לחוש את הדאגה לגורל הילדים ואת חוס הלב שהנשים משקיעות בהחזקתו, בנקיון ובקישוס. ספרו לנו מעט על מאבקם עם המוסדות על מנת שיסכימו לא להוציא את הילדים כאשר מגיעים לגיל גן חובה, לאפשר להם עוד שנה של השפעה חיובית ומגע עם המשפחה.

בקראנו כשכונה חדשה לגמרי בדרום העיר, בתל-כביר, ובה שכונתם יפים ומרווחים יחסית, למשפחות "סעוני טיפוח" שפוננו מפרברי תל-אביב הגדולה. ארחו אותנו באחד מ"מרכזי הקהילה" בשכונה, בהנהלת מועצת הפועלות. בית זה הוא מרכז לשכונה במלוא מובן המילה, ומשמש דוגמא חיה למה שניתן לעשות. יש בו 2 כיתות מעון לילדים בגיל הגן, מקום לילדים אחרי שעות בית הספר לקבלת שיעורי עזר, שרות שמר-טף לאמהות בזמן שהן עסוקות, מקלט שהוא כעין בוטיק, שבו מוכרים בגדים לכל המשפחה במחיר מוזל, חדר תפירה ללמוד המקצוע וגם לאפשר לנשים לבצע חיקונים בעצמן, ספריה ושיעורי עברית, מטבח לימודי + פעם בשבוע חוג ל"חסכון בתקציב המשפחה", מועדון לקשישים וכו' וכו'. הנשים מארגנות קייטנות לאמהות מרובות ילדים, מקרינות סרטונים, משיגות מרצים - אין כמעט טוף לפעילויות.

דברה אל לבנו חברת הכנסת אורה נמיר ושידלה אותנו להסביה בבית על הצורך ההולך וגדל להתערבות של כל חלקי האוכלוסיה בעבודה זו. ללא ספק קיימות בינינו, בתנועה הקיבוצית בכלל ובבית שלנו בפרט, הרבה חברות שביכולתן לחרום - לפי תחום האפשרות והזמן - בסביבתנו הקרובה. מתארגנות פעולות בחצור ובקרית שמונה שבודאי גם אותנו יכולות לשלב בהן, אם זה במתן שיעורים או עזרה בכל אחד מן הדברים שצויינו לעיל. החברות המתענינות מתבקשות לפנות לריני כהן או אלי להתייעצות. הקומץ הקטן של הברים וחברות היוצאים כל שבוע לחצור יכולים להעיד על כך שסיפוק בעבודה מובטח, ברב המקרים.

ומכוון שבכל זאת הייתה זו פגישה בין עורכות עלוני המשקים, שמענו מפי העורכת של "דבר הפועלת", עתון הנשים של ההסתדרות. עתון זה עבר לא מזמן תהליך של שיפוץ, שיפור ושינוי תדמית רציני ביותר וכרגע מחפזים אחרי שם אחר, שיכול לחת ביטוי גם לערכים הישנים וגם לעידן החדש של עולם האישה בתנועתנו.

אלזה

הצעה לרפורמה במדיניות העישון במשק

בעבודתי כמטפלת נעורים, עולה נושא העישון פעמים רבות ביחסי עם הנוער שלנו. כתוצאה מכך, הגעתי, לשלב שבו ברצוני להציע הצעה מרחיקת לכת לכל הנושא שאפרט להלן.

אני מודעת לחגורות האפשריות שודאי יעלו המעשנים:

1. אני מעוררת את הרגש העויין כלפי הנושא הקיים משני צדי המתרס.
2. אין לי זכות לשפוט בנושא אם אף פעם לא עשנתי.
3. אין לי זכות לכפות את דעתי (הפנטיים?) בנושא על אחרים במיוחד בגלל מס' 2. וכו'.

בכל זאת אסחכן ואצא לקראת כל הצדדן לי כתוצאה ממאמר זה. אין בכורונתי לדבר על הרע שבעישון. אני מניחה שכל מעשן שמע מספיק על הנושא, גם בעזרת אנשי הבריאות שלנו, שדאגו לפני זמן מה להביא למשק מרצה מעולה, ואף יזמו חוג לפרשה מעישון. מי שלמרות כל ההחראות ממשיך לעשן - בבקשה. אלה הם חייך - עשה בהם כרצונך וכהכנתך. לא אטען אפילו את הטענה הכספית הכלל-משקית - גם היא ידועה, וגם הוויכוחים השנתיים (בעת עיון בתקציבים), ידועים.

כוונתי להציע שנכלול את העשון במסגרת המעשים שהם ברשות הפרט - ועל הפרט לבצע אותם במקומות פרטיים, ולא במקומות צבוריים. כלומר - אני מציעה שנחליט (אחרי דיונים כמובן) שאסור יהיה לעשן במקום צבורי.

הרעיון לא שלי. נודע לי (באחד הוויכוחים שלי עם הנוער), שנהוג כך במשק מסויים, וככל הנראה השיטה מצליחה. מי שמעוניין יכול לברר פרטים על הנסיון. למעשה אנחנו כבר מקיימים את ההצעה לגבי הנוער. החוק כלפיהם הוא שאסור להם לעשן במקום צבורי עד סוף כיתה י"ב. אף אחד לא יכול למנוע מהם לעשן בחדרם, בחדר הוריהם ובמקומות אחרים שלא קשה למצאם. נכון שהמשק לא מחלק סיגריות עד כיתה י"ב אבל זה ודאי לא מונע מהם להשיג סיגריות.

כאן מתחילה בעייתי כמטפלת. אין אני יכולה להשפיע עליהם לקיים את החוק הנ"ל? בזמן האחרון החדרדר המצב עד כדי כך שיכלו אפילו לקנות סיגריות במשק בלי בעיות. ויש נערים ונערות שלא מעניין אותם החוק - בכל מקום אפשרי שולפים סיגריה ומדליקיה. ומי יעצור בעדם? ואם נער מכיתה י"א למה לא נער מכתה ט' בועדת הנעורים דנו בנושא והוחלט לבקש מחברים שונים, לאו דווקא אנשי חינוך, לנסות לעזור בראותם נער מעשן במקום צבורי (כגון חדר-האכל והמועדון).

בזה אני פונה לצבור בבקשה לפעול בעניין. אך מי יהיה "הדפוק" שיעשה זאת? אין אפילו מישור המוכן לבקש מנער (או ילד אפילו), לצאת ממועדון החברים או ממסיבה שלא מיועדת לו. הצבור אדיש בנושאים האלה. לכן אולי מוטב שנותר על החוקים האלה, ואפילו נחלק סיגריות לנער המעשן ואף מכתה ט'. אך לא אני זאת שתציע שנויים בכיוון זה. כוונתי לפעול בכיוון השני ולבקש מכל הצבור לנהוג בחאפקות. לדעתי זאת הדרך הישרה והנכונה.

מה נרורים אם הצעתי תהקבל?

1. אזר צח יותר במקומות צבוריים כגון חדר-האכל והמועדון. חברים, זכרו - העשן לא נעים ואולי אף מזיק לאלה שלא מעזנים במיוחד ילדים קטנים.
 2. כסף: אולי נצליח להפחית את מספר הסיגריות ביום של כל מעשן. (אולי אפילו יראו המעשנים שאפשר להתקיים למרות "הפיחות" בסיגריות ואף בלעדיהן).
 3. רווחה בחדר האכל - מי שלא יכול לעמוד בדרישות יאכל בבית. (חבל - זה מבליט את הגרוע ביותר בעשון - חלות - השעבוד לסיגריות).
 4. העיקר - הדוגמה האישית. אם ילדינו לא יראו אנשים מעשנים בכל מקום (וכל הכרוך בזה), אולי יתחילו פחות מהם לעשן. ולא נצטרך להתמודד עם הדו-פרצופיות הקיימת עתה בהתייחסותנו לעישון בני הנוער.
- בואו ננסה. נהיה קצת נועזים ונרענן את הנוהגים שלנו החל בנושא העשון. כוונתי להביא את ההצעה לוועדת החברה או למזכירות ואז לאסיפה.
- שרה דבולט.

1. כל חבר רשאי להכנס לתור הנסיעות לחו"ל מלבד נסיעה ראשונה של בני משק שלגביהם ישנו תור לחוד.
2. לסיבוב הראשון, החבר יהיה רשאי לבטוע לארץ מוצאו בלורית בני משפחתו.
בסיבוב השני, יעד הנסיעה הוא לארצות אירופה בלבד ולווי ילדים יתאפשר בתנאי שלא יחרוג מהתקציב לזוג.
3. מקומו של החבר בתור יקבע לפי התאריך האחרון בו הגיע לארץ. במקרה של זוגות, יקבע מקומם לפי התאריך האמצעי בין הוותיק לבין זה שבצא פחות זמן בארץ. הכל בהתאם לב"ל.
4. משך הזמן המוקצב לנסיעות לחו"ל הוא עד ששה שבועות, מלבד זמן הנסיעה לבמל או שדה-התעופה הראשונים בחו"ל ומהאחרונים בדרכס הביתה.
5. למשק זכות לדרוש ארגון נסיעה משותפת לכל החברים הנוסעים באותה שנה לאותו אזור במידה וזה יוזיל במידה ניכרת את הוצאות הנסיעה. (במקרים אלו, הזכות למשק לשנות את תקופת השהות בחו"ל אם ארגון הנסיעה מחייב זאת)
6. בנסיעה לחו"ל לפי התור חייבת תאום והסכמה על התאריך עם סידור העבודה.
7. תקרת הסכום שהחבר רשאי לקבל יקבע לפי מחיר של פיור מודרך לאירופה במשך שלושים יום בתשל"ד פלוס 40% לכיסוי תוספת הפיחות. התוספת של סכום זה יקבע מידי שנה ע"י ועדת החברה לפי אינדקס המחירים.
סכום המינימום יקבע על בסיס של כרטיס קבוצתי יחד עם סכום יומי עבור דמי כיס אשר יקבעו ע"י ועדת החברה לפי מצב המחירים הריאלי.
ועדת החברה תקבע את הסכום שחבר יקבל בהתיעצות משותפת.
8. חבר המקבל כיסוי הוצאות כרטיס בנסיעה לפי התור ממקורות חוץ רשאי להקדים את תורו עד למקסימום של 15 מקומות בתור.
9. אם יועדת העבודה אינה רואה אפשרות לשחרר בשנה מסוימת את כל החברים הנוסעים לפי תורם ובנוסף את אלה שבדעתם להקדים את תורם כב"ל, זכותם של החברים בתור, קודמת.
10. חברים שהקדימו תורם בעבר, תורם ידחה בתור הבא בהתאם למקום בו היו צריכים לבטוע, וכן להיפך, לגבי חברים שדחו את נסיעתם האחרונה בגלל דרישת המשק, הם יכנסו לתור הבא כאילו לא דחו את נסיעתם הקודמת.
11. לגבי נסיעות חרום, מציעה וועדת החברה שבכל המקרים יסע החבר לבדו מבלי לצרף לנסיעתו כל תקופת חופש או בילוי. נסיעה כזו לא תחשב כנסיעה לחו"ל בקביעת מקומו של החבר בתור הרגיל.
12. חבר שבטע לחו"ל במקרה של חרום לא יסע שוב לחו"ל בתור הרגיל, או במקרה חרום נוסף, תור תקופה של שנה מנסיעתו הקודמת.

נוכחים: קולין, יצחק פ., אריה נ., סלמה, איזי ד., שמואל ומיכאל כ.
מוזמנים: מיכאל ד., אלק

(1) תשתית למגורים

בהתאם להחלטת ועדת המשק מיום 23.5.75, נערכה התוכנית לכבישים פנימיים, ביוב וחשמל לפי שני שלבי בצוע, כאשר הוצע ששלב א' יבוצע השנה ושלב ב' במועד יותר מאוחר כשיוחלט עליו.

התוכנית במלמוחה ח'עלה כ-2.7 מיליון לירות. ההצעה לבצוע שלב א' במשך השנה הזאת הסתכמה ב-1.5 מיליון לירות, לפי הפירוט הנ"ל: חשמל: 300,000 ל"י
 ביוב: 475,000
 אגום מי ביוב: 400,000
 כבישים: 300,000

הועלו שתי הצעות שהתקבלו כהחלטות הועדה:

(א) לקיים דיון מפורט על כל אחד משלושת סעיפי התשתית ולכלול את הדיון בהם בחוך תוכנית ההשקעות הכללית לשנת חש"ו.

(ב) להעביר את פרטי הדיון ביחס לכבישים פנימיים לוועדת היישוב, כדי לבחון את הצרכים לסדרי בטיחות לילדים, כדי למנוע סכנת פגיעתם ע"י תנועת רכב בכבישים בחוך המשק.

(2) מפעל האלומיניום

בהתאם להחלטת ועדת המשק בישיבתה הקודמת, הובא לדיון הועדת תוכנית ההשקעות הדרושות להקמת המחלקה החדשה, וכן חישוב כללי של הדרושות הצפויות של המחלקה. לפי נתונים אלה יש צורך בהשקעה בסך 2.2 מיליון ל"י תוך השנה הקרובה. ההכנסה השנתית הצפויה תגיע ל-3 מיליון ל"י.

התרומה המשוערת היא 40%, ולאחר תשלום הפחתות וריבית על ההשקעה, צפוי רווח שנתי של 800,000 ל"י.

החקיים דיון לשם בירור האספקטים של תקופת ההרצה ומחיר ההרצה, וכן הוצאות וכישת הידע. סוכם להכין בנוסף לנתונים שהובאו, גם תחזית שנתית לשנתיים הראשונות של הפרויקט.

דו"ח משיבת המזכירות

4.7.1975

נוכחים: אריה נ'; אביבה; אריה וו'; נועה;
בני פ'; רחל; שמואל; יצחק ג'.

- (1) נמסרה הודעה על חזרתם הקרובה למשק של דוד א' ומשפחתו.
- (2) נמסרה הודעה על עזיבתו של אלפי. בהסכם עם אלפי, היציאה תהיה במסגרת חופשה לשנתיים.
- (3) בקשתו של ג' ייסון לנסיעה מיוחדת לחו"ל - בהשתתפות ג' ייסון. המזכירות שמעה את פרטי בקשתו של ג' ייסון והחליטה להמליץ בפני האסיפה לאשר לו נסיעה מיוחדת לחו"ל לתקופה של שבועיים-שלושה.
- (4) שיכון קבוצות קיץ - בהשתתפות ויטה, רוי, מינה, ברוך, אלק, ג' ו ר'. הוחלט על סידורי שיכון כדלקמן:
 - (א) אורחים עובדים בודדים ישוכנו בשיכונם הרגיל. מספרם כעת כ-30. עד סוף אוגוסט ינוע מספרם ויגיע עד 45.
 - (ב) הגיעה קבוצת קנדים (29 + 2 מדריכים). הם ישאו אצלנו עד ל-27/7. 20 מהם שוכנו באולפן ו-11 בדירת דח"ק (ע"י משפחת נאי).
 - (ג) קבוצה של כ-10 אנגלים והולנדים חגיע ב-27/7 ותשהה עד ה-16/8. הם ישוכנו בביח הישן של יענקל ודייב.
 - (ד) קבוצת "יהודה הצעיר" מארה"ב (40 + 4 מדריכים) חגיע ב-3/8 ותשהה עד ה-15/8. הם ישוכנו ב-8 או 10 חדרים בקבוץ המאוחד, ויחרם באולפן או בחדר האוכל הישן.
 - (ה) קבוצת "הבונים" אנגליה (39) חגיע ב-17/8 ותשהה עד ה-29/8. הם ישוכנו במקומות שיתפנו ע"י "יהודה הצעיר".
- (5) הכנות ופינוי שיכון זמניים - בהשתתפות וויטה, רוי, מינה, ברוך. הוחלט שעל וויטה ורוי לספל בהכנות לקראת בוא הקבוצות ובסידורו מחדש של השיכון לאחר צאת הקבוצות. על וויטה ורוי לקבל את כל העזרה הדרושה לשם כך מריכוז המשק ומסידור העבודה. צוין שיש לפנות ולסדר מחדש כל שיכון שנעזב במועד, ולאחסן את כל הציוד מיד עם עזיבת הקבוצה.

(6) הנחיות להשאלת ציוד ציבורי - בהשתתפות מינה.
הוחלט להפסיק כל השאלת ציוד חדר אוכל לגורמי חוץ.

(7) "אבא" לאמנים - בהשתתפות דב וסטיב.
התקיים דיון ראשון על קביעת מסגרת לטיפול באמנים. הוחלט להטיל על וועדת החרבות לדון בנושא ולהגיש את המלצותיה. המזכירות תשוב לדון בעניין כשדב יחזור מחופשתו.

(8) אימוץ מיקי חייט (בן אחיו של מקס ח').
לפי בקשת משפ' אפרוט שאימצה אותו, ולאחר שמיקי התקבל למסגרת כתח דרור, הסכימה המזכירות לאימוצו. הוחלט לקיים דיון על בעיות האימוץ בכלל, בהשתתפות הוועדה המטפלת בעניין (פנינה, משה ב"ח, שמחה).

(9) לפי בקשתו של שמואל ח', אישרה המזכירות מחדש החלטה שהתקבלה ע"י המזכירות לפני מספר שנים, לאפשר לגב' אברהםס קבורה בכפר הנשיא, ליד בנה איזי, שהיה חבר גרעין המייסדים.

(10) חוספת להצעת המזכירות מיום 15.6.1975, על הגדרת נסיעות מיוחדות לחו"ל.

הוחלט להוסיף:

סעיף 4: מצב משפחתי מיוחד הדורש את עזרת החבר הפונה. עם או בלי מימון, הנסיעה טעונה המלצת המזכירות ואישור האסיפה, ללא דיון ובהצבעה חשאית. השהות בחו"ל כתאום עם החבר הפונה.